

se podpihala prekucija. Papežev minister notranjih oprav je francozkega poročnika resno poprašal, kaj ima to pomeniti, — al on je naravnost vse prekucijske namere zatajil ter rekel, da francozka vlada nič od tega ne vé in bi kaj takega tudi terpeti ne hotla, čeravno cesar „Tali-jane iz serca ljubi.“ Čudno je pa vendar to, da so mahoma začeli francozki časniki nad Avstrijo se repenčiti in Lahe šuntati zoper našo vlado, katero so ob enem tudi Sardinici huje kakor poprej napadati začeli. Ako se pomisli, da so francozki časniki dandanašnji tako berzdani, da ne besede ne smejo ziniti, če ni po volji vladi, se ta silni hrup, kateri se poslednji čas uganja v pariških časniki, ne more drugač razumeti, kakor da se pod francozskim krilom res kaj kuha na Laškem. Ali se pa ne bojo kuharji sami opekli, je drugo vprašanje. Napoleon III. ni Napoleon I., in časi so drugačni!

— 17. novembra so mogli vsi keršanski posli, kateri so pri judih služili, iz te službe iti. V Rimu namreč prepoveduje postava keršanskim poslom pri judih služiti.

Iz Nemškega. Iz Berlina. Volitve za državni zbor so dokončane; vseh 352 je voljenih. Med temi je pa samo 108 taci, kateri so bili tudi v starem državnem zboru. Kakor je slišati, je vlada s tem uspehom dovoljna; sliši se pa tudi, da se bo državni zbor kaj živo gibal, kakor že več let ne.

— Da sneg drevje polomi, se sliši vsako leto; da bi bil pa še kadaj led toliko škodo napravil kakor letos, se nihče ne more spomniti. To se je zgodilo une dni, ko je nagloma hudi mraz pritiskal, v mnogih krajih na Nemškem. Deževalo je namreč in dež je mahoma zmerznil na drevje; ledena skorja je mladike prevlekla tako, da so bile še na koncu za pavec debele. S strašnim ropotom so se lomile najdebeleje veje pod ledom. Nekatere sadne drevesa so čisto oklestene, in še celó staro hrastje je kakor da bi bilo obsekano.

Iz Francozkega. Iz Pariza. Čudne reči se godijo pri nas. Naši braveci vedó, da je bil grof Montalembert zavolj nekega, francozki vladi zopernega spisa, v katerem je posebno svobodno življenje pod angleško vlado hvalil, na 6 mescov v ječo, zraven pa še za 3000 frankov v dnarjih obsojen, čeravna sta ga dva najimenitnša advokata tako krepko zagovarjala in si do živega dokazati prizadevala, da je žalibog! vse čista resnica, kar je grof pisal; pač delječ je že vlada prišla, če mora take grenjke požirati, kakor jih je advokat Berryer solil! Vendar je bil grof za krivega spoznan in obsojen. Zoper to sodbo prve sodnije se je na postavni poti pritožil pri najvišji sodnii in prosil, naj overže sodbo nižje sodnije. Preden je pa ta grofu še odgovor dala, ga je cesar pomilostil in mu vso kazen odpustil, katero je čez-nj izgovorila prva sodnija. In kakošno novico so prinesli najnovejši časniki iz Pariza? — grof Montalembert noče milosti cesarjeve, ampak terja le, naj najvišja sodnija sodi njegovo pritožbo! To je za vlado druga, huda zadrega. Če ga namreč najvišja sodnija nedolžnega spozna nasproti prvi sodnii, ne potrebuje cesarjeve milosti; če ga pa tudi ona obsodi, hoče terpeti čez-nj izgovorjeno kazen, in tako bo v ječo šel eden izmed tistih mož, kateri so 2. decembra 1851 Napoleonu kot tadanjemu predsedniku ljudovlade zidali cesarski prestol. Ko so Angleži slišali, da je Montalembert obsojen, so na dveh vseučiliščih angleških berž začeli nabirati dnar, da bi v znamenje svojega poštovanja mu poklonili tistih 3000 frankov, ktere je plačati obsojen, — al grof, to zvedši, jih je berž prosil, naj opusté ta poklon, ker on sam je premožen mož in ne želi te politične demonstracije.

— Na Francozkem delajo nove skušnje s kano-nami, ktere niso s strelnim prahom, ampak z elektriko

(nebeškim ognjem) nabite (basane). Pravijo, da take kaneone dalje streljajo.

Iz Valahije. 28. novembra zvečer ob osmih je priletela bomba v pisarnico kajmakama Janku Manu-ta. Razletela se je, pa ni nikogar poškodovala. To je prvi sad, po katerem se dá prevdariti prihodnji „zlati vék“, ki so ga v Parizu obljubili Vlahom. Sploh je nek taka zmešnjava v podonavskih knežijah, da bo treba kmali začasnemu gospodarstvu konec storiti in izvoliti stanovitna „hospodara.“

Iz Turškega. Turška vlada je prepovedala, da se jajčka svilnih červičev iz Anatolije ne smejo nikamor drugam prodajati, sicer bi jih utegnili doma zmanjkati. Ta prepoved zadene tedaj nekoliko tudi svilorejce našega cesarstva.

Sanj nemiloserdnega kneza.

Noč leži na zemlji, burja tuli,
Strešja ziblje, močne zide stresa,
Po dobrih stare hraste puli
In oblake stepa na nebesa. —
Knez leži na pernatih blazini,
Sanj prikazen mu počitek ropa,
Pot mertvaški po obrazu stopa,
Glas trobente poje na višini:

„Čas je stekel, ura je odbila,
Zvagaj sem po pravdi tvoje dela;
Lej! škudela z zlegom se nagnila,
Z zadušbino kviško je zletela;
Knezoval si kruto čez narode,
Gnezdil ti je v sercu gad napuha,
Lačni revi nisi lomil kruha,
Žejni nisi dal kozarca vode.“

„Ti v škerlatu, nago ljudstvo tvoje
Je v kervavem jarmu pot potilo,
Svoje noge, trudne roke svoje
Je do bele kosti ožulilo.
Komu ude si oblačil nage?
Komu celil žule si skeleče?
Koga rešil si iz temne ječe?
Komu brisal iz očesa srage?“

„Tvoja hiša — dvor pohujševanja —
Potnika ni nikdar prenočila,
Tvoja zemlja — jama žalovanja —
Je v nebesa za osveto vpila.
Brez tolažbe bolni so zdihvali,
Gluhe tvoje so ušesa bile;
Žalostne so sponje tolažile,
In pravične biči plačevali.“

„Čez merlice z grešniki si stopal,
Z golim mečem terdil si pravico;
Koga si iz milosti pokopal?
Komu stegnil si v pomoč desnico?
Razžaljenje maščeval kervavo,
Dvomb jezero polnil si viharo,
Luč resnice si gasil nemarno,
Med zločini dvigal grešno glavo.“

„Spricaj, kaj si storil ti za žive,
Kaj za duše mertvih bratov svojih?
Lej! na vagi tvoje sodbe krive,
Kako pada vaga v rokah mojih!
Rod zločinov slul ne bo na veke,
S korenino vred ga bom iztrebil,
V večno noč med jok in stok telébil —
Preč od mene, v tok žveplene reke!“

Fr. Cegnar.

Popravek. V poslednjem listu „Novic“ na strani 378 je bil po pomoti postavljen nadpis: „Zgodovinske drobtinice“ itd. namesti nadpisa: „Še enkrat o denaru Adnamat.“ Vred.